

Utdrag ur "Låtar och spelmän från Medåker och Himmeta
(Västmanlands Spelmansförbund 1985)

"Abrahamspojkarna"

Under 1880 - 1890-talet fanns det flera musikkapell i Medåker. Ett av de mera berömda var 2Abrahamspojkarna2 som bestod av Karl (Kalle) Abrahamsson med magdeburgerdragspel, brodern Albert med fiol, båda från Berga, samt Alexander Pettersson i Norskoga - en ovanligt skicklig flöjtist - och dessutom ofta Karl Johansson *(Bejby-Janne) från Bejby.

Enligt samstämmiga uppgifter var särskilt "Kalle Abraham" ett stort original. Då det är ont om sådana nuförtiden och då syskonen Abrahamsson på ett mycket trevligt sätt tecknats i hembygdsboken "Medåker - spridda minnen från svunna tider" tar vi oss friheten citera vad som där står om dom.

"••••• Hans riktiga namn var Karl Abrahamsson, och han brukade tillsammans med brodern Albert och systemen Anna den egendom Berga, vars mangårdsbyggnad nu är Medåkers hembygdsgård.

Kalle var både vad man kallar "slängd i käften" och "ful i truten", men ingen av bröderna utmärkte sig som mera framstående jordbrukare utan skötte egendomen efter ålderdomliga metoder och var betydligt senfärdiga av sig. Ännu på 1920-talet körde de ut gödseln på träderna i form av "tjälbutar", lastade på vedskak och kälkar. Kom någon förbi under pålastningen, så blev det prata av i timal, och om de då hade ämnat sej till ängen söder om Dal så ville det till om de skulle hinna en vända på dagen. I början av 1920-talet gick Kalle och Albert och skar havre i 12 graders kyla i november månad. De var väl påpälsade och hade både "lömössa" och bälghandskar. Alla andra hade naturligtvis sin havre inkörd för länge sen. Den enda nymodigheten inom jordbruket som bröderna praktiserade var att slå anngångsklöver. Den hängdes upp under senhösten och kördes in efter behov under hela vintern.

Här 2 historier om Kalle.

Dä va en gång, när Kalle Abram va i stan, Då träffä han Mittgumma i Smeby - dä va Anders Andersså i Smeby, di kallä Mitten, för -an bodde mitt i byn - han träffa -na på Hölmbarrens kontor.

Då sa -o ått -en:

"Dä va förfälit, va du ha blitt gammal å flinntskalla, Kalle!"

Männ dä skulle -o allri ha sakkt, för Kalle, söm allri brydde säj ömm, va -an sa, han svarä:

"Håå, nog går dä fälle ann så längi dä finns nå kvar på mitten!" Anders Andersmora feck-le ta-t för va -o ville, å -o va-nte så bängen åv säj, män då sa di att -o teg.

(Sofia Nilsson)

Abrams pigä ha vari på cirrkuss å där såg -o en som kunne lägga öpp bena baköm nakken, å dä tyckte -o fälle såg kneput ut.

Så jekk -o te karana mä middä en dag när di va i tjärre å dikä. När -o kömm inn i skogen en bit så tängte -o, att -o skulle försökä å jörä likadant sömm en där på cirrkuss, så -o ställde ifrån säj matkorrjen ve vägkannten å sätte säj på vägen å försökte å få öpp bena baköm nakken. Dä jekk te slut, men så fekk -o -nte dän dömm, hur -o änn å vännde säj, så -o vart liggande på vägen.

Når karana allri fekk nånn middä så sjikkä farn ivag Kalle för å hörä ätter va dä va för fel. Han hittä snart piga, sömm låg å jämmrä säj, å -an ha fä-nte hatt så rolit varken förr äller senare. Han sa själlv att -an glinä så -an knappt kömm säj för mä å jällpa-na få ner bena, männ når en tjänner Kalle så kann en nog misstängkä att -an tog säj en bra titt innä han jorde nå ve-na.

(Lars Nilsson)

*) Bejby-Janne hette egentligen Johan Karlsson (VSFs anm. 10/6 2023)

Karl Abrahamsson